

er for Tilstande, vi leve under her i Landet for Øjeblikket. Man har altsaa forsøgt at give det Udseende af, at man vilde de voldsomme Forbrydere, de meget udprægede Volds mænd til Livs. Men naar man saa siger, som jeg har tilladt mig at sige til den højtærede Justitsminister: Hvor er Statistikken over disse meget udprægede Volds handlinger, hvoraf se vi, at det er denne Stigen, hvorledes viser den sig? Svarer den højtærede Minister: Den viser sig ingen Steder, thi det, vi skulle lovgive om her, er ikke de mest udprægede Volds handlinger, men det er saadan ganske smaa, som hidtil have været Genstand for privat Raatale, det er de Volds handlinger, som kunne betegnes som Pus og Stød, det er disse Volds handlinger, hvor den ene slubber til den anden, og der ingen Ting ellers sker, ikke kommer Saar eller Skade i nogen som helst Retning. Det er disse Volds handlinger, man vil til Livs, eller rettere disse Smaaforsøelser, Smaakæbberier. Jeg gør ærede Medlemmer opmærksomme paa, at saaledes er Argumentationen. Saaledes har Argumentationen ogsaa været i Pressen. Man har forsøgt paa at slaa en offentlig Stemning op paa den Tro, at der er en stigende Raahed. Det er nu notorisk, at en saadan stigende Raahed ikke er til Stede, og det er endvidere notorisk, at det slet ikke er det, man vil have fat i. Man vil søge at ramme andre Steder, man vil søge at gøre det til en kriminel Forbrydelse, som hidtil har været en rent privat Sag, Mand og Mand imellem. Men naar det er Tilfældet, siger jeg, at min Betænkelighed ved Lovforslaget er i højeste Grad berettiget. Det er i højeste Grad berettiget at tvivle paa, at vi her tiltænge ny Lovparagraffer for at ramme de Forsøelser, som det viser sig saa umaadelig vanskeligt at faa fat i. Jeg vil sige, at selv om disse smaa Forsøelser, Hug, Stød, Spart o. s. v., der ingen Skade gøre, virkelig ere i Tiltagen, maatte det vel kunne lade sig bevise, men jeg har ikke noget Sted her, hverken i Pressen eller andetsteds, at der er nogen tiltagende Tilbøjelighed for Pus eller Stød. Dværtimod siger man alle Begne, at det er de større Volds handlinger, der ere i Tiltagende. Men det er jo ikke dem, der skal rammes her. For dem har man i Forvejen ret strenge Straffe, indtil 4 Aars Strafarbejde. Der anvendes ogsaa ofte Straf paa Vand og Brød for disse grove Volds handlinger. Dem behøve vi derfor ikke at beskæftige os med. Det, man derimod her søger at drage ind under den kriminelle Retspleje, er netop disse Stød og Pus og Handlinger, som ingen Skade gøre. Hvorfor vil man det? Jeg

har tilladt mig at sige, at Grunden hovedsagelig er, at man vil Arbejderbevægelsen til Livs, det, som man kalder de strejkende Arbejdere. Naar de komme sammen med Struebrækkere, ere de ikke altid høflige imod dem. Man vil derfor lave en Lov mod de strejkende Arbejdere, selv om de ikke foretage andet end tilfældigt puffe rent ubetydeligt til dem. I saa Fald skal den strejkende Arbejder kunne idømmes Tvangsarbejde indtil 6 Maanedes. Naar man ser paa Struebrækkerne, som det ærede Medlem for Rigsbevæbnings Amt's 6te Valgkreds (Alberti), der sagde, at efter hans Opfattelse vare Struebrækkerne overordentlig hæderlige Folk o. s. v., og hvis man tror, at de virkelig ere Genstand for Forurettelser, kunde der maaske være noget, der talte for dette Forslag. Men det Billede, som det ærede Medlem gav af Struebrækkere og Strejker, var jo ganske urigtigt. Det ærede Medlem troede, at naar et Jag vilde strejke, er der nogle af Arbejderne i dette Jag, der sige: Vi ville arbejde, medens der er andre, der ville strejke. Det er albrig eller saa godt som aldrig Tilfældet. Erfaringerne fra Hamborg og Aarhus vise, hvorledes det gaar til under en Strejke. De Arbejdere, der ere beskæftigede i Jaget, gaa alle sammen, og saa tage Kapitalisterne alt det daarligste i Befolkningen: De trække fra fremmede Byer og Lande disse Landes Børne og Bundsald og sætte det ind paa de strejkendes Blads. Det skete meget udpræget i Hamborg, og det skete, delvis i alt Fald, ogsaa i Aarhus, hvor man rejste ud paa Landet og hvervede Landarbejdere og deres Sønner, der ikke kendte noget til det Arbejde, de skulde udføre. Dem trak man ind til Aarhus og satte dem ind i de gamle Arbejderes Sted. Saadan er det, man under en Strejke tager Folk ude fra. Jeg kan give dem Ret, der sige, at hvis en Stomager vil arbejde, skal han have Lov dertil, men jeg siger, at det er urigtigt og uhæderligt at rejse fra et fremmed Sted til en By og skade denne By's Arbejdere, der kæmpe for en bedre Tilværelse. Skulde Misstemningen over for disse fremmede give sig Udslag i Pus eller Stød, synes det mig at være at gaa for vidt at idømme indtil 6 Maaneders Straf for en saa ringe Forsøelse. Den højtærede Minister betegnede det som en taabelig Insinuation . . .

Formanden (Sofus Høgsbro): Dette Udtryk er allerede paataalt. Det ærede Medlem maa ikke komme tilbage dertil.

Bladbladet: Jeg nævnte ikke dette for at paatale det, jeg vilde blot sige, at